

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ–ΠΟΘΟΥ

Ο ΙΕΡΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

Έμεινε εκεί τή νύχτα. Ένιωθε πώς γλιστρούσε κι όλο γλιστρούσε μέσα σ' εκείνο τὸ μεταφυσικὸ δέος, στὸν κόσμον τοῦ ἀθέατου, πού, ξαφνικά, εἶχε γίνει πρὸ πραγματικὸς ἀπὸ τὸν ὁρατό. Κι αὐτὸ τὸ γλίστρημα διαπίστωσε πὼς εἶχε μιὰ σαγήνη. Μιὰ παράξενη, ἀκατανίκητη ἔλξη. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἔπρεπε νὰ σκεφτεῖ. Νὰ μάθει γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὴν ἄλλη ἀλήθεια. Ἐνιωθε μιὰν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη. Ὁ ἀδερφός του ἦταν καλά, ὁ μικρὸς ἀγαπημένος ἀδερφός, τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε.

Γονάτισε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους μοναχοὺς καὶ προσευχήθηκε. Δὲν ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ πεῖ, δὲν εἶχε προσευχηθεῖ ποτέ. Ὅμως τὰ λόγια ἦρθαν στὰ χίλια μαζί μὲ τὰ δάκρυα. Αὐτὸς ὁ κατατρεγμένος ἅγιος, ὁ ματωμένος, πὺ γύρισε στὶς ἐρημιές μ' ἓνα θυμιατὸ στὸ χέρι, εἶχε γίνει ἡ μοναδική του ἔγνοια. Προσπαθοῦσε νὰ τὸν φανταστεῖ τὶς παγωμένες νύχτες μὲ τὶς βροχές καὶ τοὺς ἀγέρηδες, καὶ ποιοῦσε μὲ τὴν τόση μοναξιά του. Πέντε αἰῶνες μοναξιάς. Αὐτὴ ἡ περιπλανώμενη λάμπουσα ψυχὴ, πὺ κουβαλοῦσε μιὰ ματωμένη ἱστορία, τοῦ ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια. Ἡ ζωὴ δὲν τελειώνει. Ἡ μεγάλη νύχτα τὸν περίμενε κι ἐκεῖνον, ἡ μεγάλη μοναξιά. Τὰ μάτια τῶν μοναχῶν στραμμένα πάνω του. Ἀποροῦσαν πὺ ἔκλαιγε. Ὅμως ἐκεῖνος δὲν τοὺς ἔβλεπε. Ἐκεῖνος ἦταν μόνος.

Αὐτὴ τὴ φορά, κοιμήθηκε σ' ἓνα βορινὸ κελλί, πὺ ἔβλεπε στὸ φανάρι τῆς Κλεισοῦρας. Καὶ τοῦ ἄρεσε. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε κι ἡ ἐρημιὰ γινόταν πρὸ ἄγρια. Ἐψάξε μὲ τὴ ματιὰ νὰ δεῖ τὸν καλόγερο μὲ τὸ θυμιατό, τὸν ἅγιο, μὰ δὲν διέκρινε τίποτα. Μόνον τὰ βήματα ἄκουσε καὶ πετάχτηκε πάνω. Ἐκεῖνος ἦταν, γνώριζε ἀκόμα καὶ τὸ βάδισμά του. Ὑστερα ἄκουσε καὶ τὸν ἦχον τοῦ θυμιατοῦ κι ἄνοιξε εὐθὺς τὸ παράθυρο. Εὐώδιασε τὸ θυμίαμα. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε νὰ σπάσει. Ἦρθες... ἦρθες πάλι, ψιθύρισε μὲ τέτοια τρυφερότητα, σὰν νὰ ἀπευθυνόταν σὲ παλιὸ ἀγαπημένο πρόσωπο. Οὔτε κατάλαβε πόσες ὥρες περίμενε ἐκεῖ στὸ παράθυρο νὰ τὸν δεῖ, ὅμως τίποτα. Ἀργὰ πολὺ, τὰ βήματα ξεμάκρυναν κι ὁ ἦχος τοῦ θυμιατοῦ ἔσβησε στὸ σφύριγμα τοῦ ἀγέρα. Ἐκλείσε τὸ παράθυρο κι ἔμεινε ἐκεῖ νὰ κοιτάζει. Αὐτὸ πὺ ὑπῆρχε δὲν φαινότανε. Τίποτα δὲν φαινόταν ἀπὸ τὸ ἀληθινὸ.

Τὸ πρῶί, ὕστερα ἀπὸ τὴ λειτουργία, τοῦ ὄρθρου, ὁ Ἰάκωβος, ποὺ ἦταν ὁ μικρότερος μοναχός, ἐτοίμαζε τὸ χυλὸ καὶ τὶς τηγαλίτες, τὸ μέλι, τὰ ἀχιστὰ βότανα. Τότε, διηγήθηκε στὸν ἡγούμενο Ἰυστῖνο τὸ πέρασμα τοῦ ἀγίου. Δὲν φανερώθηκε, εἶπε, αὐτὴ τὴ φορά δὲν φανερώθηκε, μοῦ ἔδωσε σημάδι μόνο πὼς εἶναι ἐδῶ κι ἔφυγε. Τὸ χέρι τοῦ μοναχοῦ μετέωρο στὴν μισοτελειωμένη του κίνηση. Μιὰ εὐθραυστη σιωπή. Ὑστερα, κάνει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ γονατίζει μπρὸς στὸν Ἥλια. Σάστισε ἐκεῖνος. Ἄπλωσε τὰ χέρια νὰ τὸν σηκώσει. Ὅμως ἀδύνατον. Ἐγειρε ὡς τὴ γῆ, λύγισε τὸ γέρικο σῶμα νὰ τὸν προσκυνήσει. Καὶ κανεῖς δὲν μίλησε. Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι, τοῦ εἶπαν πὼς τοῦ παράγγειλε ὁ Εὐριπίδης Μαυρολέων νὰ πάει ποὺ εἶχε νὰ τοῦ μιλήσει.

Τὸν εἶδε ποὺ στεκόταν στὸ παράθυρο καὶ κοίταζε τὸ δρόμο. Δὲν κρατιόταν νὰ τοῦ μιλήσει. Εἶχε παραχτεῖ ἀπὸ τὸ χτεσινὸ περιστατικὸ, δὲν ἔκλεισε μάτι ὡς τὸ πρῶί. Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφτηκε νὰ πάει στὸν ἱερέα τῆς Ἀδωνίδας, νὰ μιλήσει πρῶτα σ' ἐκεῖνον, ὅμως ἀμφέβαλλε ἂν αὐτὸ ἦταν τὸ σωστὸ κι ἂν ὁ ἱερέας θὰ τὸν πίστευε. Δὲν ἤθελε νὰ δεῖ στὰ μάτια του τὴν ἀμφιβολία, αὐτὸ θὰ τὸν ξερίζωνε. Βγήκε ἔξω καὶ προχώρησε πρὸς τὴ μελανόφυλλη λεύκα ποὺ ἦταν λίγα βήματα ἀπὸ τὸ βορινὸ παράθυρο. Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν εἶδε. Πανύψηλη. Τῶξερε πὼς ἦταν ἡ μόνη μαύρη λεύκα στὴν περιοχὴ ποὺ καταγόταν, ἔλεγαν ἀπὸ τὶς μαῦρες λεῦκες τοῦ Ἄδη, αὐτὲς ποὺ ἦταν στὸ Ἀσφοδελοῦ Λειμῶνα τοῦ κάτω κόσμου..

Ἔτσι καθὼς θρόιζε στὸ πρῶινὸ ἀεράκι, τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ζωντανή, πὼς μέσα στὶς φλέβες τῆς κυκλοφοροῦσε τὸ αἷμα τοῦ κακοῦ, τὸ ἔρεβος τοῦ Ἄδη. Κι ἤθελε νὰ σκοτόσει τὸν ἐγγυφονό του. Τὸ μοναδικό του ἐγγονό. Λίγο ἀκόμα καὶ τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ κομμάτια θὰ γινόταν πάνω στὰ κλαδιὰ τῆς. Φέρνει στὴ σκέψη του τὴν εἰκόνα, τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν κορυφή τῆς, ἴσια μὲ τὸ κεφάλι νὰ καρφωθεῖ στὴ γῆ, καὶ τρεμουλιάζει. Κάνει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ξανὰ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ἀνέβαινε τὰ κλαδιὰ τῆς λεύκας σὰν μικρὸς σκίουρος κι ἔιωθε τὸν θρίαμβο τοῦ ὕψους. Πρῶτη φορά εἶχε τέτοιο ἐνθουσιασμό. « Ἀνεβαίνω, ἀνεβαίνω, παπποῦ, μὲ εἶδες; Ἀνεβαίνω...», φώναζε.

Πρῶτη ἡ μάνα του ἔτρεξε, ἡ Εὐδοκία. Τρελάθηκε μόλις τὸν εἶδε. Ἦταν πέντε χρονῶν κι ἔμεναν μὲ τὸν παπποῦ Εὐριπίδη τότε. «Κατέβα κάτω, φώναζε ἐκείνη, κατέβα γρήγορα, ὁ ἀέρας θὰ σὲ ρίξει». Φυσοῦσε. Καὶ τὰ μαῦρα κλαδιὰ μούγκριζαν, χτυποῦσαν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο μ' ἓναν ὑπόκωφο τριγμὸ σὰν ἐξωφυσικό.

«Κοίταξέ με, κοίταξέ με πού ἔφτασα» ἀπαντοῦσε ὁ Νάρκισσος ἀπὸ τῆ μαύρη κορυφή. Ὁ ἀέρας τὸν ἔσπρωχνε πέρα δῶθε, κι ἐκεῖνος ἀγκάλιαζε μὲ τὰ χεράκια του τὰ φύλλα καὶ τὰ λιανὰ κλαδιά. Ὅμως αὐτὰ δὲν τὸν κρατροῦσαν πιά, στάχτη γίνονταν στὸ ἀγγιγμά του, κι ἄρχισε νὰ κατρακυλᾷ. Μούγκριζε τὸ δέντρο μαλιασμένο, καθὼς ξέσκιζε τὸ τρυφερὸ κορμάκι τοῦ παιδιοῦ.

Ζωντανὸ εἶναι, ζωντανό...

Ὁ Εὐριπίδης κοιτάζει ἀκόμα τὸ μαῦρο δέντρο καὶ ριγεῖ.

Τὴν ὥρα πού ἔπεφτε τὸ παιδί σὰν βολίδα νὰ καρφωθεῖ στὴ γῆ, τὸν εἶδε. Ἔσκιζε τὸν ἀέρα κι ἐρχόταν, ἔτρεχε νὰ προφτάσει. Φοροῦσε μαῦρο ράσο σκισμένο, ματωμένο σὲ κάποιες μεριές, κι ἦταν πανύψηλος. Στὸ ἓνα χέρι εἶχε τὸ θυμιατὸ καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἀπλωσε καὶ κράτησε τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ, δυὸ πιθαμὲς μόνο πάνω ἀπὸ τὴ γῆ. Ἐνα χιλιοστὸ τοῦ χρόνου ἀκόμα καὶ θὰ εἶχε συντριβεῖ. Τὸ κράτησε κι ἦταν τόσο τρυφερὴ ἢ κίνηση, τρυφερὴ καὶ στιβαρὴ μαζί, πού τὸ παιδί δὲν κατάλαβε. Τὸ κορμάκι του μόνο εἶχε λίγους μώλωπες, κάποιες ἀμυχῆς στὸ πρόσωπο, τίποτε ἄλλο.

Ἡ Εὐδοκία τὸ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιὰ της κι ὁ Εὐριπίδης κοίταζε ἀκόμα τὸν καλόγερο μὲ τὸ ματωμένο ράσο. Γιὰ μιὰ στιγμή νόμισε πὼς ἦταν τοῦ κόσμου τούτου, ἓνας ἄνθρωπος τῶν βουνῶν πού εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ τρέχει πηδώντας στὸν ἀέρα. Ὅμως ἡ Εὐδοκία δὲν τὸν ἔβλεπε, οὔτε τὸ παιδί. Γρήγορα κατάλαβε πὼς κάτι ἄλλο συνέβαινε, κάτι ἐξωπραγματικό. Ὁ καλόγερος βάδιζε πρὸς ἐκεῖνον τώρα καὶ εἶχε μιὰ γλυκύτητα ἢ ὄψη του, μιὰ γαλήνη.

«Ὅποιος κι ἂν εἶσαι, σ' εὐχαριστῶ, εἶπε, ἔσωσες τὸ παιδί, τὸ ἔσωσες...»

«Ὁ ἐγγονός σου θὰ βρεῖ τὰ ὀστά μου καὶ τὰ ὀστά τῶν ἄλλων μαρτύρων τὴν ὥρα τῆ διορισμένη, θὰ τὰ βρεῖ ὑπὸ βροχήν», εἶπε.

Πισωπάτησε ἔντρομος. «Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε. Ποιὸς εἶσαι;».

Ὁ καλόγερος κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή, «θὰ σοῦ μιλήσει Ἡλίας ὁ λιθοξόος, ἐκεῖνος ξέρει...», εἶπε καὶ χάθηκε εὐθύς, σὰν νὰ διαλύθηκε στὸν ἀέρα, ἀφήνοντας μιὰ λευκὴ γραμμὴ στὸ πέρασμά του.

ΜΑΡΙΑ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ-ΠΟΘΟΥ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΚΡΥΩΝΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ, ΒΡΕΧΕΙ

Ας δώσουμε λοιπόν τὸν τελευταῖο ὄρκο μας, ὄρκο μιᾶς νέας συνάντησης, ἃς τὸν χαράξουμε πάνω στὸ σῶμα μας, ἔτσι πὺν νὰ τὸν βροῦμε ἀκέραιο στὴν περιπλάνηση τῆς χιλιετίας πὺν ξημέρωσε. "Ἐναν ὄρκο πὺν νὰ περιέχει τὴν ψυχὴ μας, μὲ τὴν μελαγχολία τοῦ βροχεροῦ ἀπογεύματος καὶ τὴν ἀνάμνηση τῆς ἀγάπης μας. Σὲ λίγο θὰ σκεφτόμαστε μέσα ἀπὸ μικρὰ θαυματουργὰ τσιπάκια φυτεμένα στὸ μυαλό μας, τὸ ἄκουσες κι ἐσύ; Σὲ λίγο θὰ ζοῦμε τὴ μελαγχολία μας ἢ τὴ νοσταλγία τῶν ἀγαπημένων μας προσώπων, πατώντας ὠραῖα χρωματιστὰ πλήκτρα ἢ μοντέρνα κουμπιά, τὸ ἄκουσες κι αὐτό; Καὶ κάποιος μαγικὸς προγραμματισμὸς θὰ μᾶς «σῶζει», λέει, κάθε πὺν εἶναι νὰ ζήσουμε κιὰ ἀκόμα μέρα. "Ὁμως θὰ εἶναι δύσκολο νὰ σὲ βλέπω, ἀνάμεσα στὶς κινήσεις τῶν ὑπολογιστῶν, δύσκολο νὰ σὲ ἀγγίζω, θὰ μᾶς χωρίζουν οἱ χαμένες διαστάσεις μας, αὐτὲς οἱ ἀτροφικὲς καμπύλες τῆς ὕλης, πὺν θὰ παραμορφώσουν τὸ χῶρο, τὸ ἄκουσες; Σὰν νὰ μᾶς πάτησαν ξαφνικὰ πάνω στὸ χαρτί, θὰ ἔχουμε τὶς διαστάσεις μιᾶς ζωγραφιάς πάνω στὸ χαρτί, καὶ δὲν φτάνει νὰ ποῦμε δὲν θέλω, δὲν φτάνει νὰ ποῦμε, ὄχι, ἐγὼ προτιμῶ νὰ περπατῶ σ' ἓνα δρομάκο, πλάι στὴ θάλασσα, καὶ νὰ ψιχαλίζει, δὲν φτάνει, σοῦ λέω. Πρέπει νὰ τὸ φωνάξουμε ἀπὸ τώρα, ἐμεῖς τὴ συνάντησή μας τὴ θέλουμε σ' ἓνα δρόμο ἀληθινο, μὲ δέντρα στὶς ἄκρες, μὲ πουλιὰ ἀληθινὰ, μὲ νότισμα βροχῆς, δὲν θέλουμε, ὄχι, νὰ μᾶς πατᾶνε σὰν μαγικὸ πλήκτρο ἢ σὰν κρυφὸ κωδικό, γιὰ νὰ περιπλανηθοῦμε στὴ φαντασία κάποιων τρελῶν, μιὰ φαντασία σχεδιασμένη μὲ ὅλες τὶς φαντασμαγορικὲς παγίδες τοῦ ἀνατέλλοντος κόσμου! Σκέτη ψευδαίσθηση, ἄκουσέ με, σκέτη ἀπάτη. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω, νὰ χαράξουμε τὸν ὄρκο πάνω στὴ σάρκα μας, μᾶς ἀνήκει ἀκόμα, νὰ τὸν χαράξουμε ἀνεξίτηλα, ἔτσι πὺν νὰ ἀντισταθοῦμε στὴ μαγεία τῶν «ἐντολῶν», νὰ φυλάξουμε ἓναν δικό μας κωδικὸ πὺν νὰ μᾶς σῶζει, save us... save us... Πρέπει νὰ σώσουμε τὶς ἀναμνήσεις μας, τὸ βράδυ ἐκεῖνο πὺν γνωριστήκαμε, πὺν ἀγαπηθήκαμε, μοῦ κρατροῦσε τὸ χέρι καὶ δίπλα μας φλοίσβησε τὸ κύμα, δὲν μποροῦν νὰ πατοῦν delete στὴ

ζωή μας ἔτσι ξαφνικά, στὶς μνήμες μας, νὰ μᾶς μεταμορφώνουν σὲ ἀπουσία δὲν θέλω, μ' ἀκοῦς; Ἔχω ἀνάγκη νὰ σὲ βλέπω, ὅταν μοῦ μιλάς, νὰ νιώθω τὴν ὁσμὴ τῆς σάρκας σου, τὰ κύματα τῆς φωνῆς σου, ἀρνούμαι νὰ ζήσω τὴν περιπέτειά μας στοὺς μοναχικοὺς διαδρόμους τῶν micros, σὰν ἓνα μόριο κι ἐγώ, σὰ μιὰ ἐλάχιστη μοριακὴ ὕλη, ποὺ θὰ περιπλανιέται ἀνάμεσα στὰ save καὶ τὰ delete, θὰ περιπλανιέται ἀπρόσωπο καὶ ρέμπελο καὶ θὰ σὲ ἀναζητᾶ. Ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω τὸ φόβο μου ἀπόψε, νὰ ξεινυχτίσω τὴ μοναξιά μου, τὶς ρυτίδες μου. Θέλω νὰ δῶ πόσο περίσσεψα ἀπὸ τὶς διαστάσεις τῆς ζωῆς μου, πόσο χωρῶ στὴν ἀγωνία μου, σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀγρυπνία τοῦ πόνου, μ' ἀκοῦς; Θέλω νὰ ζήσω τὰ χαμένα μου ὄνειρα, νὰ κλάψω, ὕστερα νὰ σοῦ ἀπλώσω τὸ χέρι καὶ νὰ ξέρω πὼς κάπου θὰ βρῶ τὸ δικό σου, ὅσο ἀκόμα εἶναι καιρός. Γι' αὐτό, σοῦ λέω, πρέπει νὰ βιαστεῖς, οἱ διαστάσεις μας στενεύουν, λένε πὼς ὁ καινούριος αἰώνας θ' ἀλλάξει τὸν κόσμο, ὅμως ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν ἀγριοπρουνιὰ ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ τὴν ξεριζώσει αὐτὸς ὁ νέος αἰώνας ποὺ ἦρθε ἀκάθεκτος, σέρνοντας ὅλες τὶς προφητεῖες καὶ τὶς ἀλχημείες σὰν πελώρια οὐρά, ὅλες τὶς ἐξαγγελίες τοῦ τρόμου. Ἐλπίζω νὰ μοῦ ἀφήσει τὴν ἀγριοπρουνιὰ καὶ τὶς ἀναμνήσεις μου. Καὶ νὰ σεβαστεῖ τὴ μελλοντικὴ μας συνάντηση, ὅταν οἱ χαμένες μας διαστάσεις ἐξεγερθοῦν, γιατί θὰ ἐξεγερθοῦν, θὰ τὸ δεῖς, θὰ εἶναι ἡ ἐξέγερση τῶν Ἀριθμῶν ποὺ κοιμούνται μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑπνοφόρο χάος, καὶ τότε θὰ περπατάει στὸ δρόμο γυμνὴ ἢ παραφροσύνη... Ἔ, αἱ στὰ κομμάτια, τοὺς βαρεθήκαμε πιά τοὺς προφήτες. Σοῦ ἔλεγα, νὰ σεβαστεῖ τὴ μελλοντικὴ μας συνάντηση, αὐτὸ μόνο. Ἔχω ἀνάγκη νὰ δῶ κάπου τὸ πρόσωπό μου, ὅταν ὅλοι οἱ καθρέφτες θὰ κείτονται σπασμένοι στὰ πόδια μας. Νὰ δῶ ἂν θὰ μιᾶζω μὲ δέντρο ἢ μὲ πουλί. Ἡ ἂν θὰ εἶμαι ἓνα θλιμμένο μόριο ριγμένο στὴν τύχη μέσα στὸ κενό. Μόνο ποὺ δὲν ὀρίσαμε ἀκόμα τὸν τόπο καὶ τὸν χρόνο, λοιπόν, νὰ θυμᾶσαι, ραντεβουὸ στὸ σημεῖο ποὺ τὸ λουλούδι γίνεται πιο μεγάλο ἀπὸ τὸ βουνό, ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω, στὸ σημεῖο ποὺ ὁ ἄνθρωπος γίνεται πιο μικρὸς ἀπὸ τὸ λουλούδι, γιὰ νὰ ποῦμε παραλλαγμένο καὶ τὸν στίχο τοῦ ποιητῆ, μιὰ καὶ οἱ ἀναλογίες ὅλες θὰ ἀνατραποῦν ἀπὸ φόβο σ' αὐτὸν τὸν μαγικὸ αἰώνα, οἱ ἀναλογίες καὶ οἱ διάρκειες. Νὰ θυμᾶσαι, λοιπόν, ἀκριβῶς στὸ σημεῖο καὶ στὴν ὥρα ποὺ τὸ λουλούδι γίνεται πιο μεγάλο ἀπὸ τὸ βουνό, γιατί τὸ θαῦμα, ξέρεις, δὲν τὸ τρομάζει καμιὰ καινούρια χιλιετία, ὅσες οὐρὲς καὶ ἂν κουβαλᾶ πίσω τῆς καληνύχτα. Τὸ θαῦμα εἶναι ἡ δική μας ἀναρχία, μιὰ ἀναρχία ὑπαρξιακὴ, μεταφυσικὴ, ἐρωτικὴ, γι' αὐτὸ νὰ θυμᾶσαι τὸν ὄρκο

μας, καληνύχτα, σοῦ λέω. Καὶ ὅσα σοῦ ποῦν περὶ εὐημερίας καὶ
εὐταξίας, μὴν τὰ πιστέψεις. Εὐχήσου μόνο νὰ θυμᾶσαι τὶς
ρυτίδες, νὰ σοῦ κρατῶ τὸ χέρι, ξημερώνρι, θαρρῶ, καλημέρα.
Τὰ πουλιὰ κρυνόνουν σήμερα.
Βρέχει.

ΕΥΘΥΝΗ, Τεύχος 391, Ἰούλιος 2004, σελ. 334-35

Ἡ Μαρία Λαμπαδαρίδου-Πόθου γενήθηκε στὴ Μύρινα Λήμνου. Σπουδασε
Πολιτικὲς Ἐπιστῆμες στὴν Ἀθήνα καὶ Αἰσθητικὴ τοῦ θεάτρου στὸ Παρίσι.
Ποιήτρια, μυθιστοριογράφος, θεατρικὴ συγγραφέας.
Ἔργα τῆς παρουσιάστηκαν σὲ θέατρα
τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ φλαμανδικοῦ
Βελγίου.